

UN TRAJECTE MASSA CURT

És mitja tarda, el sol encara escalfa força però a la terrassa hi ha un tros d'ombra on seiem la meva àvia i jo. La seva veu em trasllada d'un lloc a un altre: Múrcia, Barcelona, Sot de Ferrer... resseguint l'arbre genealògic de la seva família. Encara que algunes històries ja me les ha explicat, m'agrada sentir-les de nou i fer preguntes que convoquin més personatges en aquests relats.

De sobte comença a parlar d'Agustí Pérez Marzo, nascut el 1921, que va ser un dels molts nois cridats per anar a lluitar al front republicà, amb la lleva del biberó. M'explica que, el dia que s'havia d'incorporar a files, va anar fins a l'estació de França, va treure el bitllet i que just quan es dirigia cap al tren els aliats de l'exèrcit franquista va bombardejar l'estació i va morir.

La meva àvia no sap més detalls del que va passar aquell dia. Mentre l'escolto m'imagino un gran dinar per desitjar-li sort: la seva germana Carme, la peixatera, arriba amb una gran orada; amb els tiquets de racionament, el seu pare ha aconseguit unes quantes patates, i el seu germà gran s'ha fet amb una ampolla de cava. A l'hora de l'àpat, tothom està entre afligit i esperançat. L'Agustí se n'anava a defensar Catalunya, a lluitar a la guerra i podia morir. Imagino un dinar succulent, difícil de fer en plena guerra, i al voltant de la taula orgull i tristesa.

En realitat les coses no van anar així, la germana de la meva àvia truca per telèfon i ens en dona més detalls. L'Agustí tenia disset anys, era el tercer de cinc germans. Es dirigia al front però el destí va voler que no arribés a tocar ni una arma. Quan la seva família va anar, des del carrer Alcanar on vivien fins a l'estació per acomiadar-lo, el bombardeig ja havia tingut lloc. Van buscar-lo

però van trobar el seu cos entre els que no s'havien pogut identificar. La seva mare el va reconèixer gràcies a la jaqueta de pell, perquè la cara estava molt desfigurada.

Busco a internet "bombardeig estació de França" i trobo que Agustí Pérez Marzo va ser una de les moltes víctimes que hi va haver el disset de març del 1938, un dels dies de bombardejos més intensos sobre Barcelona.

La meva àvia no va poder conèixer el seu cosí, aquesta història, a ella li va arribar per boca de la seva mare, com ara m'ha arribat a mi. El record d'aquest trajecte massa curt segueix viatjant a través de la memòria de la família.

Clara Rofes, 2n C